

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσόν μετρούντες χρόνον
έδρουμέν' στην γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι'ενιακόσια δεκαετία,
δρασις και θερμή φιλοπατρία.

Ένάτη Νοεμβρίου,
άρχη Βουλευτηρίου.

Χίλια διακόσα κι'έβδομηντα κι'εφτά,
κι' από τος Γάλλους θέλουν όλοι λεφτά.

Αποστράτευσις Στρατού, δαφνηφόρου Νικητού.

A'

Σηκωθείτε, σηκωθείτε,
και με δάφνινα κλωνάρια
και ζητωκραυγαις δεχθήτε
του Στρατού τα παλληκάρια.

Παλληκάρια σκοτωμένα,
παλληκάρια πληγωμένα,
κι' όσα μείναντε γερά.

Όλοι σας τονίζουν αίνοις,
σείς παλλάδια του Γένους,
σείς Πατρίδος Ιερά.

Παλληκάρια σκοτωμένα, που και σείς με τάλλα τώρα
δέν γυρνάτε σ'τής φωλιαίς σας, μόνο κάποια μαυροφόρα
με τόν δίσκο τής ημέρας, με τής νύκτας τὸ σκοτάδι,
τρέχει και περνά σαν ίσκιος τὸ βουνὸ και τὸ λαγκαδι.

Τούτη μόνο, παλληκάρια,
στέκει συντροφιά κοντά σας,
και ματιῶν μαργαριτάρια
πέφτους' στα μνήματά σας.

Τούτη πλέει: θλιθερή
για τήν μνήμη σας στεφάνια,
και μ'αυτά παρηγορεῖ
τῶν σπητιῶν σας τήν δρφάνια.

B'

Όσο σημαίνουν σήμερα χαρμόσυνας καμπάναις
τόσο με πὸ πολύ καιμὸ
κλαῖν τῶν παιδιῶν τῶν τὸν χαμὸ
χαροκαμμέναις μάνναις.

Έβράχη μ'αἷμα λεβεντιῶς μιὰ διψασμένη γῆ,
κι' έφύτρωσαν δαφνῶνες,
κι' έστέφθησαν άγῶνες,
που κόσμος τος εἰγίλεψε και τος δοξολογεῖ.

Κι' αν δέν μὰς δόξαζαν καιροὶ προγονικῶν παιάνων,
κι' αν ούρανοδ δέν εἶχαμε με Δόξης σταφανώματα,
σείς ούρανοδ άνοίξατε μαρτύρων και τιτάνων,
έπου ψυχῶν ήρωικῶν μοσχοβολοῦν άρωματα.

Με τήν μεγάλη μνήμη σας Πατρίδος μεγαλειῶς,
με τήν μεγάλη μνήμη σας τροπαίων Μουσουλῆ α.
Μήτε για σας, μήτε για μὰς μνήμη μεγαλειτέρα,
μήτε κοινὸς ὁ θάνατος για τήν κοινή Μητέρα.

Γ'

Σηκωθείτε... νάτα νά,
που τῆς' μέραις και τὰ βράδρα
πολεμοῦσαν σὲ βουνά,
σὲ δρυμοδ και σὲ λαγκαδιά.

Με τουφεκία, με κανόνια,
έρχονται σαν χελιδόνια
μες' στής πρώταις τῶν φωλιαίς.

Έρχονται νά φιληθοῦν
και νά γλυκοκοιμηθοῦν
σὲ μαννάδων άγκαλιαίς.

Φθάνουν απ' ἔδο κι' ἐκει,
και Λαδς πανηγυρίζει
για Λαδ, που με χακί
και με γυλιδ γυρίζει.

Νάτα νάτα τὰ παιδιά κι' άντηγοῦν παιάνων κρότοι,
κι' ὑποδέχεται Λαδς τὸν Λαδ τὸν Στρατιώτη,
που χωρὶς μεγάλα λόγια για τῆς Νίκαις του νά πῆ
τὸ τουφεκί τὸρ' άφίνει για νά πιάσει τὸ τοαπί.

Σὸ, Στρατέ, θριάμβους δρέφει, σὸ, Στρατέ, δαφνῶνας τρέφει,
σὸ Πατρίδος' Λευθερίῶς,
σὸ και δοξασιμένου Ρήγα
δοξασιμένη κουμπιταρί.

